

Medlemmer ville sikkert, naar de se paa den Sammenligning, som Udvalgets Flertal har anført med Hensyn til andre Byers og Landkommuners Styrelse, med mig finde, at det næsten er for meget af det gode, at Statens tilhynshavende sidder alene som født Formand for selve Byraadet, men ogsaa som Formand for en Mængde af de Udvalg, hvor Byens Sager skulle forhandles. Jeg tror derfor Sagen har en saadan Vigtighed, at den fortjener at ordnes paa ny, efter at nu denne Tidsperiode er hængaaet, siden den sidst blev ordnet. — Tanken om en anden Ordning af denne Sag er ikke nogen ny Tanke. Det fremgaar af Indenrigsministerens Circulære af 12te Juni 1868, der udkom som Vejledning for Byerne til at kunne bruge Købstadkommunalloven. Der omtales, nemlig, at Amtmanden bibeholdes. Måttet der ingen Berettigelse er til Bibeholdelsen ifølge Kommunalloven, vil Indenrigsministeren alligevel bibeholde ham som Medlem mellem Byraadene og Ministeriet, og det giver ham baade i dette og i et senere Circulære af 19de Septbr. f. A. ikke saa lidt Myndighed, saa man kan godt sige, at Kommunalbestyrelserne og Byraadene ere underkastede et dobbelt Tilhyn fra Statens Side. Der motiverer altsaa Ministeriet dette, at de beholde Amtmanden som Medlem, derved, at denne Ordning, at Borgmesteren sidder som født Formand i Byraadene, kun er en foreløbig Ordning. Det kunde have ligget nær for Flertallet, naar det havde set paa Tankens Vigtighed, som den ærede Formand udtalte, at angive en Vej, hvorved der kunde naas en Løsning uden alt for store Indgreb i de bestaaende Forhold, og hvorved Byraadene ville komme under omtrent samme Forhold, som de fleste Kommunalbestyrelser paa Landet og ogsaa i vore Nabolande. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at det, at Købstadforeningen er fremkommen med et Andragende, skulde være en Slags Aarsag til ikke at forene sig om dette Forslag, den Grund synes jeg knap kan være alvorlig nok, thi hvis det skulde være Lovgivningsmagtens Arbejde eller dette høje Tings Arbejde at svare paa alle de Andragender, der komme her ind, saa skulde vi altsaa ogsaa svare paa Møllernes og alle de andre Andragender, der komme herind. Det kan dog vist ikke være nogen Grund til, at vi ikke skulle behandle Forslaget. Og for øvrigt med Hensyn til Købstæderne kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at er der noget Sted, hvor Købstæderne have deres særlige Repræsentanter, kan man vel nok sige, det er i Landstinget. Den Grund synes jeg ikke er saa plausibel, at den skulde være medvirkende til,

at man ikke vilde tage Arbejdet op for en saa sund og god Tanke som at give Byerne en Smule Ligestillethed i kommunal Henseende med andre Kommuner.

Saa siges det, at Forslaget har nogle Mangler. Ja, det er vist ikke noget særegent ved dette Forslag. Jeg har i disse Dage lagt Mærke til, at Landstinget ikke er saa bange for at ændre paa de forskellige Forslag, baade tage Paragraffer ud og sætte ny ind og omændre en hel Mængde, saa jeg synes virkelig ikke, at det kan være nogen Grund til at ekspedere Forslaget paa den Maade, som Flertallet foreslaar. Vi kunne altsaa, som vi have skrevet i vor Betænkning, ikke deltage i den Eksekution, som her er foreslaaet, og vi maa altsaa foreslaa, at vore Meningsfæller ikke deltage i den Sport at ekspedere dette Forslag over i de dødes Rige, men maa stemme dertimod.

Indenrigsministeren (Hørring): Efter min Stilling i Folketinget til dette Lovforslag, og idet jeg tillader mig at henviser til mine Udtalelser der, kan jeg ikke have noget at bemærke med Hensyn til Flertallets Forslag.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Forslag af Udvalgets Flertal (H. N. Hansen, M. B. Jensen, Johnsen, Stilling og M. Sørensen) om at vedtage en motiveret Dagsorden saalydende:

„Da det ikke anjtes rigtig for Tiden at fremme det foreliggende Lovforslag, gaar Landstinget over til den næste Sag paa Dagsorden.“

vedtoges med 34 Stemmer mod 17.

Formanden: Dermed er Lovforslaget bortfaldet.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Oprijsning af uskadeliggjorte Vragrester.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 391 ff., Udvalgets Betænkning i Tillæg B.)